

Justitsministeren (Engell):

Når jeg læser Fremskridtspartiets forslag, står det ikke helt klart for mig, hvad det er, man ønsker med beslutningsforslaget, men jeg læser det på den måde, at partiet ønsker at pålægge regeringen at tage initiativ i EF-regi til en harmonisering af EF-landenes strafferammer for narkotikakriminalitet.

Det er rigtigt, at vi befinder os i en tid, hvor de indre grænser i Europa åbnes, og jeg kan også være enig med Fremskridtspartiet i, at det naturligvis også betyder, at der åbnes nye perspektiver for lovovertrædere, som står bag velorganiseret kriminalitet, f.eks. narkokriminaliteten, og det skal vi nødvendigvis være parat til at imødegå med effektive midler. Et effektivt og værdifuldt redskab til bekæmpelse af organiseret kriminalitet er et intenst internationalt samarbejde med henblik på informationsudveksling og praktisk samarbejde på grundlag af vigtige konventioner og rekommandationer.

Der er allerede i dag en lang række internationale konventioner, som forpligter de deltagende stater til at kriminalisere en bestemt adfærd, det gælder f.eks. narkohandel, og som også etablerer et internationalt samarbejde mellem retsinstanser og politimyndigheder.

Inden for de senere år har man eksempelvis i forskellige internationale fora beskæftiget sig meget med de problemer, der er knyttet til hvidvaskning af udbytter, som kommer fra kriminalitet, bl.a. narkokriminalitet, og det er i stadig højere grad blevet klart, at bekæmpelse af hvidvaskning af penge er et af de mest effektive midler i bekæmpelsen af narkokriminaliteten, som jo udgør en særlig samfundstrussel for medlemsstaterne. For at sikre en effektiv indsats mod hvidvaskning, der normalt foregår på internationalt plan, er det også nødvendigt at samarbejde og koordinere indsatsen landene imellem.

Det internationale samarbejde har indtil nu bl.a. resulteret i flere centrale instrumenter. Lad mig nævne tre: FN's konvention om ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer, Europarådets konvention om hæleri og efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold og et EF-direktiv fra juni 1991 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge. Det er et direktiv, som forpligter medlemslandene til se-

nest den 31. december 1992 at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at iværksætte en lovgivning, der sætter medlemslandene i stand til at opfylde deres forpligtelser efter direktivet om forbud mod hvidvaskning af penge som en nødvendig betingelse for bekæmpelse af narkotikakriminaliteten.

Det er medlemsstaterne og ikke EF, der har kompetencen til at bestemme, hvilke sanktioner der skal fastsættes for overtrædelse af direktivet, og jeg kan i den forbindelse tilføje, at den danske straffelovgivning med sine bestemmelser om narkotikahæleri og almindeligt hæleri må antages allerede at opfylde direktivets krav om sanktionering af forbudet mod hvidvaskning.

Endvidere eksisterer der også i dag det såkaldte TREVI-samarbejde mellem de 12 EF-lande. Det er et politi- og sikkerhedsmæssigt samarbejde mellem staterne, som er etableret netop med henblik på at bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet, herunder også narkotikakriminalitet.

Men for at vende tilbage til selve beslutningsforslaget, som altså angår EF-harmonisering af strafferammer på narkoområdet, er det da min opfattelse, at en harmonisering af strafferammer ikke i sig selv vil hindre eller formindske narkotikamisbruget. Lige så vigtigt er det, at reglerne faktisk håndhæves, og det vil sige, at der foretages en effektiv kontrol og strafforfølgning i de enkelte EF-lande.

Hertil kommer, at en harmonisering af straffebestemmelser i princippet kan vedrøre en lang række forskellige områder. Det kan dreje sig om gerningsindholdet, de subjektive betingelser for strafansvar, de generelle strafferammer, den konkrete strafudmåling, prøveløsladelsesspørgsmål og meget andet.

Til sidst skal jeg sige, og det synes jeg også er vigtigt, at strafferetten vel er et af de områder, der i særlig grad er præget af traditioner, holdninger og vurderinger, som er særegne for de enkelte lande. Derfor ville det være meget vanskeligt, hvis EF skulle kunne gribe ind i de enkelte landes kriminalpolitik. Om der vil være mulighed for et initiativ om fælles strafferammer, vil jeg ikke afvise helt, men jeg mener, at det er for tidligt at tage stilling til det.

Anvendelsen af strafferetten i de forskellige medlemsstater er et emne, som vil indgå i den debat, der ofte føres i forbindelse med unions-